MELEKLERE İNANIYORUM

İÇİNDEKİLER

MELEKLERE İMAN

DÖRT BÜYÜK MELEK

GÖREVLERİNE GÖRE MELEKLER

MELEK VE İNSAN

Ben Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, ahiret gününe, kadere, hayır ve şerrin Allah'tan olduğuna inandım. Öldükten sonra diriliş haktır. Allah'tan başka ilâh olmadığına, Hazreti Muhammed'in O'nun kulu ve elçisi olduğuna şahitlik ederim.

MELEKLERE İMAN

YERYÜZÜNDE BİR HALİFE

Yüce Allah meleklere:

– Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım, dediği vakit onlar:

– Oradaki düzeni bozacak ve yeryüzünü kana bulayacak bir mahlûk mu yaratacaksın? Oysa biz sana devamlı hamd ve ibadet etmekte, adını anmaktayız, dediler.

Allahu Tealâ:

– Ben, sizin bilmediğiniz pek çok şey bilirim, buyurdu.

Ve Âdem'e bütün isimleri öğretti. Bunun arkasından önce onları meleklere göstererek:

– İddianızda tutarlı iseniz haydi Bana şunları isimleriyle bir bildirin bakalım, dedi.

Melekler de:

– Sen bütün noksanlıklardan uzaksın ya Rabbi! Senin bize bildirdiğinden başka ne bilebiliriz. Her

şeyi hakkıyla bilen ve hikmetle yapan Sensin, dediler.

Bundan sonra Yüce Allah, Hazreti Âdem'den eşyanın isimlerini meleklere söylemesini istedi. O da isimleriyle tek tek onları bildirince Allahu Tealâ da şöyle buyurdu:

– Ben size demedim mi ki göklerin ve yerin sırlarını Ben bilirim ve Ben sizin gizli açık yapmakta olduğunuz her şeyi de bilirim.

Sonra da meleklere:

– Âdem için secde edin, diye emretti.

İblis dışındaki bütün melekler de Hazreti Âdem Aleyhisselâma secde edip, saygı duydular. İblis bunu yapmadı, kibrine yediremedi ve kâfirlerden oldu. (Bakara sûresi, 30-34. âyetler)[1]

ON BEŞ ÖZELLİK

Sahabeden Haris oğlu Süveyd şöyle anlatmıştı:

"Kavmimden yedi kişilik bir grupla Allah Resûlünün yanına gelmiştik. Huzuruna çıkıp konuştuk. Kılık kıyafetimiz Peygamberimizin çok hoşuna gitmişti. Bize:

– Sizler nesiniz, diye sordu.

– Müminleriz, dedik.

Gülümsedi ve yine sordu:

– Her sözün bir hakikati vardır. Sizin sözünüzün, imanınızın hakikati nedir?

– Bizim on beş özelliğimiz vardır. Senin bize gönderdiğin elçilerin; bize beş şeye inanmamızı, beş şeyi de yapmamızı emretmişlerdi. Beş özellik de bizim cahiliyet devrinde edindiğimiz ahlâkımızla ilgilidir. Biz hâlâ o özellikleri koruyoruz. Ne zaman ki sen, onlardan birini çirkin görürsen, o zaman onları terk ederiz, dedik."

Süveyd (radıyallahu anh) o on beş özellikten beşinin; Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, hayrı ve şerri ile kadere inanmak, beş özelliğin; İslâm'ın rükünleri olan kelime-i şehadet, namaz, oruç, zekât, hac olduğunu; diğer beş özelliğin de güzel ahlâkla ilgili bulunduğunu belirtmişti.[2]

DÖRT BÜYÜK MELEK

İLK VAHİY

Kâinatın Efendisi, 610 yılının Ramazan ayında yine Hira mağarasına çekilmiş ve tefekküre dalmıştı. Ramazanın on yedinci gecesi, gece yarısından sonra kendisini adıyla çağıran bir ses işitti. Başını kaldırıp etrafa baktığında her tarafı birden bire bir nurun kapladığını gördü. Sonra Cebrail Aleyhisselâm karşısına geldi ve:

– Oku, dedi.

Efendimiz:

– Ben, okuma bilmem, dedi.

O zaman melek, Efendimizi kucaklayıp kuvvetlice sıktı ve bıraktı.

Sonra tekrar:

– Oku, dedi.

Peygamber Efendimiz yine:

– Ben okuma bilmem, dedi.

Melek O'nu yeniden kucakladı, kuvvetle sıkıp bıraktı ve tekrar:

– Oku, dedi.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz:

– Ne okuyayım, diye sordu.

Cebrail Aleyhisselâm da Alâk sûresinin ilk beş âyetini okudu: "Oku! Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı anne rahmine tutunmuş bir hücreden yarattı. Oku! Rabbin sonsuz kerem sahibidir. Kalemle yazmayı öğretendir. İnsana bilmediklerini öğretendir."

Sonra Peygamber Efendimizin yanından ayrılıp gitti. Vahiy meleğinin Rabbinden getirdiği âyetler, Peygamber Efendimizin kalbine satır satır yazılmıştı. Yaşadıkları karşısında ürperen Efendimiz, heyecanla Hira'dan çıkıp Nur Dağı'ndan aşağıya doğru inmeye başladı. Dağın ortasına geldiği sırada, gökten tekrar bir ses işitti. Cebrail Aleyhisselâm:

– Ya Muhammed! Sen, Allah'n Resûlüsün! Ben de Cebrail'im, diyordu.[3]

ALLAH'IN EN BÜYÜK MELEĞİ

İlk vahyin gelişinden sonra Peygamber Efendimiz ve Hazreti Hatice validemiz, hiç vakit kaybetmeden bu olanları Hazreti Hatice'nin amcaoğlu Varaka bin Nevfel'e anlattılar. Kutsal kitapları çok iyi bilen ve son peygamberin geleceğine inanan bir âlim olan Varaka, duydukları karşısında çok heyecanlanmıştı. Titrek bir ses tonuyla şunları söyledi:

– Ya Muhammed! Yemin ederim ki sen, muhakkak bu ümmetin peygamberisin! Sana gelen, Allah'ın en büyük meleği Cebrail'dir, senden önce Musa'ya da gelmiş olandır. Keşke ben yaşıyor olsaydım da kavminin seni yurdundan çıkarıp kovacakları gün sana destek verseydim.

Peygamber Efendimiz, Varaka'nın son sözleri üzerine şaşkınlığını gizleyemeyerek ona:

– Kavmim beni yurdumdan mı çıkaracak, diye sorunca Varaka:

– Evet, seni yurdundan çıkaracaklar. Senin getirdiğin hakikatle gelen hiçbir insan yoktur ki yurdundan çıkarılmış, vatanından ayrı bırakılmış olmasın, dedi.

Sonra Peygamberimizin yanına yaklaşıp O'nu alnından öptü.[4]

CEBRAİL'İN HAZRETİ HATİCE'YE SELÂMI

Peygamber Efendimiz, Mekkeli müşriklerin kendisini yalanlayıp çok üzdüğü bir gün, ilk vahyin geldiği Hira mağarasına gitmiş ve bir süre eve dönmemişti. Bu sırada Hazreti Hatice validemiz O'nu çok merak etmişti. Bunun üzerine O'nun için azık hazırlayarak Nur Dağı'na doğru yola çıktı. Peygamber Efendimizin bulunduğu mağaraya çok yaklaşmıştı. O sırada Peygamberimizin yanında Cebrail Aleyhisselâm da vardı. Hazreti Hatice'yi görünce Peygamber Efendimize dönerek:

– Şu gelen Hatice'dir. Yanında, içinde yiyecek ve içecek olan bir kap var. O, sana geldiğinde Rabbinden ve benden ona selâm söyle. Aynı zamanda onu, cennette içinde ne bir gürültü ne de yorgunluk olan, inciden bir sarayla müjdele, dedi ve ortadan kayboldu.

Hazreti Hatice nihayet mağaraya varmıştı. Peygamber Efendimizi sağ salim görünce içi ferahladı. Derinden rahat bir nefes aldı. O sırada Allah Resûlü ona dönerek şöyle dedi:

– Allah (celle celalühü), Hatice'ye selâm söylüyor.

Allah'ın kendisine selâm gönderdiğini duyan Hazreti Hatice validemiz:

– Şüphesiz Allah, selâmdır. Selâm, O'ndandır. Allah'ın rahmet ve bereketi, senin üzerine olsun ya Resûlullah, dedi.[5]

SADECE BİR MEMURUM

Cebrail Aleyhisselâm bir defasında kırk gün kadar gelmemişti. Peygamberimiz Cebrail Aleyhisselâma niçin uzun süredir gelmediğini sorup, kendisini çok özlediğini söyledi. Büyük melek Cebrail de bunun sebebini şöyle izah etti:

– Belki ben seninle, senin bana olan görüşme arzundan daha fazla görüşmek istiyorum. Fakat elden ne gelir ki ben sadece bir memurum.[6]

Arkasından da durumu açıklayan şu âyet nâzil oldu: "Biz ancak Rabbinin emriyle ineriz. Önümüzde, arkamızda ve bunlar arasında olan her şey O'na aittir. Rabbin asla unutkan değildir." (Meryem sûresi, 64. âyet)

BİR ADIM ATSAM

Allah Resûlü buyurdular ki:

"Miraç gecesi belli bir noktada, Cebrail'i eskimiş bir elbisenin perişanlığında gördüm. Âdeta o noktaya vardığında ayaklarının bağı çözüldü. Eskimiş bir elbise gibi yığıldı kaldı. Allah korkusu onu bu hâle getirmişti. O zaman bir meleğin, Cenâb-ı Hakk'ı nasıl bildiğini anladım.

Bir ara Cibril'e döndüm ve:

– Hiç Rabbini gördün mü, diye sordum.

Birdenbire irkildi, neredeyse yıkılacaktı. Bana şu cevabı verdi:

– Nasıl olur ya Muhammed? Rabbimle aramda nurdan yetmiş perde vardır. Bir an yaklaşsam, bir adım atsam, yanar kül olurum."[7]

GÖK EHLİNİN YARDIMCILARI

Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu:

– İnsanlardan olduğu gibi meleklerden de Allah'ın seçtiği elçiler vardır. Muhakkak ki benim yer ehlinden iki yardımcım, gök ehlinden de iki yardımcım vardır. Yer ehlinden iki yardımcım, Ebubekir ve Ömer'dir. Gök ehlinden iki yardımcım ise Cebrail ve Mikail'dir.[8]

O CEBRAİL İDİ

Enes bin Mâlik (radıyallahu anh) şöyle anlatmıştı:

"Bir defasında Übeyy bin Kâ'b:

– Vallahi mescide girip namaz kılacağım ve hiç kimsenin yapmadığı hamd ifadeleriyle Allah'a hamd edeceğim, diye and içti.

Namazını kılıp Allah'a hamd ve sena etmek üzere oturduğunda arkasından birinin yüksek sesle:

– İlâhî! Bütün hamdler Senin hakkındır, bütün mülk ve saltanat Senindir, hayrın tamamı Senin elindedir, gizli ve aleni her iş Sana döner. Sana hamdolsun, Sen her şeye kadirsin. Geçmiş günahlarımı affet, ömrümün geri kalan kısmında beni koru, bana hoşnut kalacağın temiz ameller bahşeyle, tövbelerimi kabul eyle, diye dua ettiğini duydu.

Resûlullaha gelerek başından geçen olayı anlattı. Allah Resûlü de:

– O Cebrail idi, buyurdu."[9]

DAHA GÜZEL

Bir gün Peygamber Efendimizin amcası Hazreti Abbas, yanına oğlu Abdullah'ı da almış ve beraberce Peygamberimizi ziyaret maksadıyla mescide gelmişlerdi. O esnada Peygamberimiz, yanında oturan bir başka kişiyle ciddi bir meseleyi müzakere etmekteydi. Onun için de Hazreti Abbas ve oğluyla pek ilgilenemedi.

Bunun üzerine Hazreti Abbas ve oğlu Abdullah, belki de biraz buruk olarak dışarıya çıktılar. Hazreti Abdullah babasına:

– Baba! Allah Resûlünün yanında bulunan adamı görmedin mi? Şimdiye kadar o kadar güzel yüzlü birini görmedim, deyince Hazreti Abbas:

– O mu, Allah Resûlü mü daha güzel, dedi.

Abdullah:

– O, deyince, "Haydi gidelim, soralım." dediler ve beraberce geriye dönüp mescide girdiler. Olan hadiseyi, aynen Efendimize naklettiler.

Allah Resûlü, Hazreti Abbas'a sordu:

– Sen benim yanımdaki şahsı gördün mü?

Hazreti Abdullah:

– Evet ya Resûlullah, gördüm, deyince Allah Resûlü biraz evvel yanında bulunan şahsın insan suretine girmiş olan Cebrail olduğunu söyledi ve kendisi hakkında söylediği iyi şeylerden bahsetti.[10]

GÖKTE YANKILANIR

Kul, Cenâb-ı Hakk'ın rızasını elde etmenin yoluna düştüğü bütün işlerinde O'nun hoşnutluğunu gözettiği, saffet ve samimiyet içinde ilâhî rızayı hedeflediği zaman Cenâb-ı Hak, Cebrail'e hitaben:

– Benim falanca kulum, durmadan beni razı etmeye çalışıyor. Beni razı etmek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Dikkat edin benim rahmetim onun üzerindedir, buyurur.

Cebrail bunu duyar duymaz, bütün gök ehline seslenir:

– Allah'ın rahmeti falan kişinin üzerindedir. Ben de onun yanındayım.

Bu ses, gökte yankılanır ve bütün gök ehlince de tekrarlanır.[11]

BAŞINI İLK KALDIRAN

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle anlatmıştı:

"Semada Cenâb-ı Hak bir emir ferman edeceği zaman semalar titrer. Melekler, ne olduğunu hisseder ve hepsi secdeye kapanır. Başını ilk kaldıran Hazreti Cebrail olur. Başını kaldırır ve Rabbinden emir bekler. Daha sonra da diğer melekler başlarını kaldırırlar:

– Rabbimiz ne dedi ya Cibril, derler.

Cebrail şu cevabı verir:

– Hak söylüyor Rabbimiz. Yüce ve büyük olan O'dur."[12]

BANA KÜSECEKLER

Azrail Aleyhisselâm, Cenâb-ı Hakk'a dua etti ve:

– Vazifem gereği ruhlarını aldığım için insanlar bana küsecekler, benden şikâyetçi olacaklar, dedi.

Allahu Tealâ, ona cevaben buyurdu:

– Senin vazifene hastalıkları, bela ve musibetleri perde yapacağım. Korkma! Böylece kullarımın şikâyeti onlardan olacak, sana gelmeyecek.[13]

KUL PEYGAMBER

İbni Abbas (radıyallahu anh) şöyle anlatmıştı:

"Bir gün Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Safa tepesinde Cebrail Aleyhisselâm ile görüşürken ona:

– Ey Cebrail! Seni görevlendiren Allah'a yemin ederim ki gece, Muhammed'in evinde ne un ne de yiyecek bir şey vardı, dedi.

Resûlullahın bu sözleri, semada o kadar çabuk duyuldu ki yıkılan bir duvarın gürültüsünü andırır şekilde gökten bir ses geldi. Peygamberimiz duyduğu bu sesin dehşetinden korkarak Cebrail'e:

– Allah, kıyametin kopmasını mı emretti, diye sordu.

Cebrail de:

– Hayır! Allah, senin sözünü duyunca yanına inmesi için İsrafil'e emir verdi, dedi.

Tam o sırada İsrafil Aleyhisselâm, Peygamberimizin yanına indi ve:

– Cenâb-ı Hak senin sözlerini işitti, bunun için beni yeryüzünün hazinelerinin anahtarlarıyla birlikte sana gönderdi. Tihame Dağları'nı zümrüt, yakut, altın ve gümüş madenlerine çevirip yanında gezdirmemi sana teklif etmemi ferman eyledi! Buyruğunu bekliyorum. Tercih senin, ister hükümdar bir peygamber ol, istersen kul bir peygamber ol, dedi.

Bu sırada Cebrail Aleyhisselâm:

– Ya Resûlullah Rabbine karşı mütevazı ol, diyerek alçakgönüllü olmasını işaret etti. Allah Resûlü de üç kere:

– Kul bir peygamber olmayı isterim, buyurdu."[14]

İSRAFİL ALEYHİSSELÂM VE SÛR

Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) İsrafil ve kıyamet gerçeğini şöyle açıklamıştı:

– Dört büyük melekten biri olan İsrafil'in Sûr denilen ve mahiyeti ancak Allah tarafından bilinen bir şeye üflemesiyle kıyamet kopacaktır. Kıyametin dehşetlerini görmemek için, bir rahmet eseri olarak iman ehlinin ruhları daha evvel kabzedilecek, kıyamet kâfirlerin başına kopacaktır.

Allahu Tealâ şöyle buyuruyor: "Sûr'a üflenince, Allah'ın dilediği bir yana, göklerde olanlar, yerde olanlar hepsi düşüp ölür. Sonra Sûr'a bir daha üflenince hemen ayağa kalkıp bakışıp dururlar." (Zümer sûresi, 68. âyet)[15]

İKİ NUR

Hazreti Cebrail, Peygamberimizin yanında otururken yukarıda kapı sesine benzer bir ses işitti. Başını göğe doğru kaldırdı ve dedi ki:

– İşte gökten bir kapı açıldı, bugüne kadar böyle bir kapı asla açılmamıştır.

Derken oradan bir melek indi. Cebrail Aleyhisselâm tekrar konuştu:

– İşte yeryüzüne bir melek indi, şimdiye kadar bu melek hiç inmemiştir.

Melek selâm verdi ve Peygamber Efendimize:

– Sana verilen iki nuru müjdeliyorum. Bunlar, senden önce başka hiçbir peygambere verilmemişlerdi. Onların biri; Fatiha sûresi, diğeri de Bakara sûresinin son kısmı Amenerresûlü. Onlardan okuduğun her harfe karşılık sana mutlaka büyük sevap verilecektir, dedi.[16]

KÖPEK YAVRUSU

Peygamber Efendimiz, vahiy meleği Cebrail ile buluşacaktı. Vakit geldiği hâlde Cibril bir türlü gelmiyordu. Efendimiz bu durumdan ciddi şekilde tedirgin oldu ve hemen evin içini araştırdı. Divan gibi bir şeyin altında torunları Hazreti Hasan ve Hüseyin'e ait küçük bir köpek yavrusu buldu. Onu dışarıya çıkardı. Hemen arkasından Cebrail Aleyhisselâm geldi. Peygamber Efendimiz niçin geciktiğini sorduğunda Hazreti Cebrail şöyle cevap verdi:

– Biz melekler topluluğu, resim ve köpeğin bulunduğu yere girmeyiz.[17]

GÖREVLERİNE GÖRE MELEKLER

MİRAÇTAKİ MELEKLER

Yüce Allah, Cebrail Aleyhisselâma buyurdu:

– Habibim Taif'te çok üzüldü. Vücudu yaralı, kalbi kırık. Ama o hâlde dahi düşündüğü tek şey benim rızam. Bu sebeple git Habibimi bana getir. Yolunda olanlara hazırladığım cennet nimetlerini ve kendisine düşmanlık edenleri bekleyen azapları görsün. O'nu bizzat Ben teselli edecek ve kırık kalbini kendim tedavi edeceğim.

Cebrail Aleyhisselâm, cennete giderek kırk bin yıldır bu anı bekleyen Burak isimli cennet atını buldu. Beyaz renkteki Burak'ın alnında kelime-i tevhid yazılı idi. Hayvanı alan büyük melek, Efendimizin yanına geldi ve şöyle dedi:

– Ey Nebiler Nebisi! Ey Allah'ın Sevgilisi, ziyaretimden dolayı endişeye kapılma! Hak Teala'nın selâmı var. Seni davet ediyor. Bu, öyle emsalsiz bir

nimet ki daha evvel hiç bir peygambere nasip olmadı. Lütfen kalk gidelim!

Allah Resûlü, kalkıp abdest aldı, sonra da Cebrail Aleyhisselâm ile birlikte miraca adım attılar. Yükselmeye başladılar. Resûlullahın sağında seksen bin, solunda seksen bin olmak üzere yüzaltmış bin melek, ellerinde yeryüzü nurundan meşaleler olduğu hâlde ilâhî yolculuğa eşlik ediyorlardı.

Peygamberimiz, birinci kat gökte Âdem Aleyhisselâmı gördü. İlk Peygamber, son peygamberi sevgi ile selâmladı ve hayır dualar etti. Ayrıca birinci kat gökte, ayakta huşu içinde duran ve "Sübbûhun kuddusün rabbil melâiketi verrûh" diyerek Cenâb-ı Hakk'ı anan melekler vardı. Peygamber Efendimiz Cebrail Aleyhisselâma:

– Bunların ibadeti bu şekilde mi, diye sordu.

Hazreti Cebrail de:

– Evet. Bu melekler, yaratıldıkları andan beri bu hâl üzeredirler ve kıyamet kopuncaya kadar da böyle ayakta kalacaklardır, dedi ve şöyle devam etti:

– Hak Tealâ'dan bu ibadeti, ümmetin için de dilemeni tavsiye ederim.

Allah Resûlü, o ibadetten ümmeti için de isteyince bu ibadet bizlere, namazda ayakta duruş olarak nasip oldu.

Peygamberimiz, birinci gökte bazı insanlar gördü ki suçunun ağırlığına göre çeşitli biçimlerde ceza görüyorlardı. Hâllerini merak edip Cebrail'e sorunca bunların; namazda rükû ve secdeleri tam yapmayanlar, cuma namazını ve cemaatle namazı terk edenler, zekât vermeyenler, fakirlere acımayanlar, haram yiyenler, emanete hıyanet edenler, gıybet edenler, içki içenler, yalancı şahitlik yapanlar, faiz yiyenler, zina edenler, babasına karşı gelenler olduğunu öğrendi.

Diğer katlarda bir grup melek, rükû hâlinde ibadet ediyor ve sürekli o hâlde bulunuyorlardı. Cebrail, bu melekleri işaret ederek:

– Bunların ibadeti bu şekildedir. Kıyamete kadar böyle devam edecektir. Sen de Yüce Allah'tan ümmetin için bu ibadetten iste, dedi.

Böylece bu meleklerin ibadeti, bize namazda rükû olarak nasip oldu. Diğer katlarda da secdeye kapanmış öylece tesbih eden melekler vardı. Cebrail Aleyhisselâm Efendimize yine hatırlattı:

– Aman bu ibadeti dilemeyi unutma.

Efendimiz buna dua edince de namazlardaki secde lütfedildi.

Efendimiz, burada bir kürsü üzerinde bir melek gördü. Meleğin sağında nuranî melekler, solunda zulmanî melekler bulunuyor ve harıl harıl çalışıyorlardı. Cebrail Aleyhisselâm Efendimize:

– İşte Azrail budur, dedi.

Büyük meleğin yanına vardılar. Cebrail Aleyhisselâm, Azrail Aleyhisselâmı Allah'ın Habibine takdim etti. Hazreti Azrail, yüzünde gülücükler açarak kalkıp Peygamberimizi saygıyla selâmladı ve O'nu övdü:

– Ey kendisinden daha üstün biri yaratılmamış olan büyük Peygamber merhaba! Hiç şüphe yok ki senin ümmetin de diğer ümmetlerden daha seçkindir. Hatrın için onlara öz anne babalarından bile fazla acıyarak yumuşak davranıyorum.

– Evet, dedi Resûlullah. Ben de senden bunu rica edecektim. Ümmetim zayıftır, kendilerine güler yüzle görünmeni ve ruhlarını incitmeden yumuşaklıkla almanı istiyorum.

Büyük melek, yaptığı açıklama ile kıymetli misafiri rahatlattı. Daha sonra Peygamber Efendimiz ile Cebrail Aleyhisselâm, beraber Beytül Mamur denen kızıl yakuttan yapılmış binaya gittiler. Efendimiz, Cebaril Aleyhisselâmın teklif ve ricası ile

imam oldu, yedi kat göğün melekleri de tabi oldular; iki rekât namaz kılındı. Kalabalık cemaati görünce Sevgili Peygamberimiz, kalbinden "Keşke ümmetim de böyle büyük cemaatlerle namaz kılabilseler." diye geçirdi. Allahu Tealâ, bu düşünceyi bir dua olarak kabul buyurdu ve Müslümanlara cuma namazı nasip oldu.

Peygamberimizi beşinci kat gökte Harun Aleyhisselâm karşıladı, selâmlaştılar. Buradaki melekler, huşu ile ayakta durmuş sadece ayak parmaklarına bakıyorlardı. Bu ibadet de Resûlullahın aşkına, namazda müminlere nasip oldu.

Cebrail Aleyhisselâm, Allah Resûlünü Sidretül Münteha'ya götürünce:

– Vazifem şimdilik buraya kadar. Daha ileriye gidemem. Buradan öteye bir adım atarsam yanar kül olurum, dedi ve altı yüz kanadını açarak eski hâline döndü.

Bu bölgede Refref adındaki yeşil renkli cennet yaygısı göründü. Refref'in ışığı, güneşten daha fazlaydı ve sürekli olarak ilâhî zikir ile meşguldü. Efendimizi selâmladı. Refref'e binen Peygamberimiz, bu binek ile yetmiş bin hicap perdesini ve dolayısıyla

Kürsi, Arş ve Ruh âlemlerini geçtiler. Her perde geride kalırken Resûlullah:

– Korkma ya Muhammed, yaklaş, hitabını işitiyordu.

Kâbekavseyn Makamı'na yaklaşırken Refref de daha öteye gidemeyip kayboldu ve inciden bir at geldi. Sevgili Peygamberimiz basamakları bununla geçti ve Rabbinin huzuruna kavuşunca O'nu şu şekilde selâmladı:

– Ettehıyyatü lillahi vessalevatü vettayyibât. (Hayat sahibi varlıkların hayatlarıyla sundukları ibadetler, dualar, bütün güzel söz ve davranışlar Allah'a mahsustur.)

Her türlü övgüye layık olan yüce Allah, sevgilisinin selâmını şu karşılıkla kabul buyurdu:

– Esselâmü aleyke eyyühennebiyyü ve rahmetullahi ve berekâtüh. (Ey Nebi! Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi senin üzerine olsun.)

Bunun üzerine Peygamberimiz cevap verdi:

– Esselâmü aleyna ve ala ibadillahis salihiyn. (Allah'ın selâmı bize ve Allah'ın salih kullarına olsun)

Ve yedi kat gökte bulunan melekler bir ağızdan tekrarladılar: Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü

enne Muhammeden abdühu ve resûlüh. (Şehadet ederiz ki Allah'tan başka ilâh yoktur. Ve yine şehadet ederiz ki Muhammed Allah'ın kulu ve resûlüdür.)

Böylece müminler, namazlarda Ettehıyyatü duasını okumakla şereflendiler ve namaz, müminin miracı oldu.[18]

MELEKLERLE İLGİLİ

Bir defasında Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) meleklerle ilgili şunları anlattı:

– Cennetin bekçisi Hazin veya Rıdvan meleğidir,[19] cehennemde görevli meleğin adı da Malik'tir. Zebanî de cehennem meleğidir.[20] Size Hamele-i Arş'tan bir meleği anlatmam üzere bana izin verildi. Onun kulak memesiyle boynu arasında yedi yüz senelik mesafe vardır.[21]

SEN ÖYLE MİSİN

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular ki:

– Bir kimse ölünce arkada ağlayanları kalkıp "Vay benim dağım, vay efendim..." gibi sözler sarf ederse, ona iki melek görevlendirilir. Melekler ölen kimsenin göğsüne vura vura "Sen öyle misin?" diye sorarlar.[22]

ONU DA AFFETTİM

Ebu Hureyre Peygamber Efendimizin şöyle buyurduğunu anlatmıştı:

"Allahu Tealâ'nın bir kısım melekleri vardır ki onlar; yollarda gezer, zikir ve ibadet meclislerini ararlar.

Zikir ve ibadetle meşgul olan bir topluluk gördükleri zaman:

– Gelin, burada aradığınızı bulursunuz, diye birbirlerine çağırırlar.

Hepsi gelip, onları kanatlarıyla kuşatarak dünya semasına kadar arayı doldururlar. Allah, onları en iyi bilen kendisi olduğu hâlde, meleklere sorar:

– Kullarım ne diyorlar? Ne yapıyorlar?

Melekler büyük bir edeple cevap verirler:

– Ey Rabbimiz! Kulların "Sübhânallah" diyerek Seni tesbih ediyorlar. "Allahü Ekber" deyip Sana tekbir okuyorlar. Senin eserlerini tefekkür ediyor ve

Senin isimlerini okuyorlar. Senin birliğini ve büyüklüğünü anlatıyorlar. "Elhamdülillah" diyerek Seni övüyor ve Sana şükrediyorlar.

Kullarının her hâlini herkesten iyi bilen Rabbimiz, meleklerine sormaya devam eder:

– Onlar beni gördüler mi?

Melekler de:

– Hayır, seni görmediler, derler.

Allahu Tealâ:

– Beni görmüş olsalardı ne yaparlardı, diye sorar.

Melekler:

– Seni görmüş olsalardı, ibadette çok daha ileri giderler, adını daha çok zikreder, daha fazla kulluk ederlerdi ya Rabbi, derler.

Allahu Tealâ:

– Benden ne istiyorlar, diye sorar.

Melekler:

– Senden, cenneti istiyorlar, derler.

Allahu Tealâ:

– Onlar cenneti gördüler mi, diye sorar.

– Melekler:

– Hayır, vallahi ey Rabbimiz, görmediler, derler.

Allahu Tealâ:

– Görmüş olsalardı nasıl olurdu, diye sorar.

Melekler:

– Görmüş olsalardı, cenneti daha da ısrarla ister ve daha çok ilgi gösterirlerdi, derler.

Her şeyi bilen Allahu Tealâ:

– Onların korkup da bana sığındıkları şey nedir, diye sorar.

Melekler:

– Cehennemden sığınıyorlar, derler.

Allahu Tealâ:

– Onlar cehennemi gördüler mi, diye sorar.

Melekler:

– Hayır, vallahi, görmediler, derler.

Allahu Tealâ:

– Görmüş olsalardı nasıl olurdu, diye sorar.

Melekler:

– Görmüş olsalardı, ondan daha çok kaçarlar, daha çok korkarlardı, diye cevap verirler.

Allahu Tealâ:

– Siz şahit olun ki onları bağışladım. Gece gündüz Beni anan, Beni anlatan, Benim rızamı kazanmak için bir araya gelen kullarımı bağışladım, buyurur.

Meleklerden birisi:

– Ya Rabbi, onların arasında falanca günahkâr kul da vardı. Onlardan değildi ve oraya başka bir maksat ve niyetle uğramıştı. Aralarına oturuverdi, deyince merhameti sonsuz Allahu Tealâ:

– Onu da affettim! Çünkü onlar öyle bir topluluktur ki onların arasında bulunan talihsiz olmaz. Onlarla oturup kalkan ve onların arasında bulunanlar da onlara benzerler, buyurur."[23]

RAHMET OKUYAN MELEKLER

Allah Resûlü meleklerle ilgili şöyle buyurmuştu:

– İnsanın kalbine doğruyu ve gerçeği ilham etmekle ve namaz kılanlarla birlikte Fatiha sûresinin bitiminde "Âmin" demekle görevli melekler vardır.[24] Her gün sabah ve ikindi namazlarında müminlerle birlikte olmakla,[25] Kur'ân okunurken yeryüzüne inmekle,[26] sokakları ve yolları dolaşıp zikir, Kur'ân ve ilim meclislerini arayıp bulmakla görevli melekler vardır.[27] Müminlere, özellikle bilgin olan müminlere rahmet okumakla görevli melekler de vardır.[28]

HER GÜNDE

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular ki:

"Kulların sabaha erdiği her günde iki melek semadan iner ve bunlardan biri şöyle dua eder:

– Ey ilâhımız! İnfak edene halef (devam) ver.

Diğeri de şöyle dua eder:

– Ey ilâhımız! Cimriye de telef ver."[29]

CUMA GÜNLERİ

Nebiler Nebisi buyurdular ki:

– Cuma günleri bana çokça salâvat getirin. Zira o, meleklerin hazır bulundukları gündür.[30]

DENK GELİRSE

Peygamber Efendimiz şöyle anlatmıştı:

– Namazda imam, "gayr'il mağdubi aleyhim veladdâllin" deyince siz "Âmin" deyin. Zira her kimin "Âmin" deyişi meleğin "Âmin" deyişine denk gelirse (meleğin sesine karışır da mele-i alaya yükselirse) Allah, onun geçmiş günahlarını mağfiret eder.[31]

İmam, "semiallahu limen hamideh" deyince siz de "Allahümme Rabbena leke'l-hamd" deyin. Kimin sözü meleklerin sözüne denk gelirse onun geçmiş günahları affedilir."[32]

BİR TOPLULUK

Gönüller Sultanı buyurdular ki:

– Bir topluluk, Allah'ın evlerinden bir evde oturur ve orada marifet-i ilâhi adına dersler yaparsa kesinlikle orayı melekler kuşatır. O kimselerin üzerlerine sekine iner ve Cenâb-ı Hak, orada bulunanları kendi yanında bulunanlara anlatır."[33]

Kim ilim tahsili adına bir yola girerse, Allah onun için cennete giden yolları kolaylaştırır. Kim ilim yoluna sulûk ederse, Allah ona cennete giden yolu kolaylaştırır. Melekler işittikleri şeylerden hoşnut oldukları için kanatlarını ilim talibinin ayakları altına sererler."[34]

EY İYİ RUH

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle anlatmıştı:

"Mümin kul dünyadan ayrılmak ve ahirete göçmek üzereyken, semadan yüzleri güneş gibi parlak melekler cennetten getirdikleri kefen ve kokularla gelip, onun başucuna oturur ve şöyle derler:

– Ey iyi ruh, çık ve Allah'ın mağfiretine, rızasına kavuş.

Kabın ağzından suyun aktığı gibi müminin ruhu çıkar ve onu ölüm meleği alır. Hazır bekleyen melekler, göz açıp kapayıncaya kadar bir zaman içerisinde müminin ruhunu ölüm meleğinden alıp getirdikleri kefen ve güzel kokular içine koyarlar ki yeryüzüne miskten daha güzel bir koku yayılır. O ruhu hemen yükseltirler.

Rastladıkları her melek topluluğu onlara bu hoş kokunun ne olduğunu sorarlar. Müminin güzel

kokulu ruhunu yükselten melekler de onun dünyadaki en güzel isimleriyle "falan oğlu falan" derler. Ta ki dünya semasına varınca gök kapılarının kendisine açılmasını isterler. Gök kapıları açılır ve yükselirler. Ta yedinci kat semaya kadar her semada bulunanlar, onu daha sonraki en yakın semaya dek uğurlarlar. Böylece yedinci kat semaya gelince Allahu Tealâ:

– Kulumun dünyada işlemiş olduğu iyi amellerini İlliyyun'a, yani Levh-i Mahfuz'un bir kıtasına yazın ve onu yeryüzüne iade edin. Ben Azimüş-Şan, onları topraktan yarattım, yine toprağa çevireceğim ve ikinci defa ondan çıkaracağım, buyurur ve melekler ruhu yeryüzüne indirirler. Ceset, kabre girdikten sonra da ruh cesede iade olunur.

Kâfirlerin ruhu çıktığı zaman ise sema ehli:

– Arz ehlinden habise bir ruh geldi, derler.

Daha sonra:

– Onu Siccin'e yani cehennemin en alt tabakasına götürün, denilir."[35]

HER NAMAZ VAKTİ

Allah Resûlü buyurdular ki:

"Her namaz vakti geldiğinde bir melek şöyle der:

– Ey insan! Kalk da yaptığın günahlarından dolayı kendi üzerine yaktığın cehennem ateşini söndür!

Bunun üzerine iman sahipleri kalkarlar, abdest alırlar. Sonra öğleyi kılarlar. Bu namazdan dolayı sabah ile öğle arasında işledikleri günahları bağışlanır. İkindi, akşam ve yatsıda da böyle olur. Ondan sonra insanlar uyur. Bunlardan bir kısmı günah işleyerek geceler. Bir kısmı da iyilik yaparak geceler."[36]

SEKİNE İNER

Allah Resûlü buyurdular ki:

– Bir grup, Allah'ın Kitabı'nı okumak ve aralarında tedris etmek üzere Allah'ın evlerinden birinde toplanırsa, üzerlerine mutlaka sekine (rahmet, huzur, güven) iner ve onları rahmet kaplar, melekler onları sarar. Allah da onları yanında bulunan mukarreb meleklere anar.[37]

ANNESİNİN KARNINDA İKEN

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ana rahmindeki insanın yaratılışını şöyle açıkladı:

"Allah rahme bir melek vazifelendirir. O melek, ana rahmine nutfe düşmesinden itibaren her safhada Rabbe seslenir ve "Rabbim, şu anda nutfe; Rabbim şu anda alaka; Rabbim şu anda mudga, der." Cenâb-ı Hak, o cenini yaratmayı murat buyurursa melek sorar:

– Rabbim, bu erkek mi olsun dişi mi?

– Kötü birisi mi yoksa iyi birisi mi?

– Rızkı ne kadardır?

– Eceli ne zaman?

Bütün bunlar, kişi daha annesinin karnında iken yazılır."[38]

SENDEN EVVEL

Peygamber Efendimiz bir hadislerinde Hazin'den bahsederek şöyle buyurmuşlardı:

"Cennetin kapısına gelir ve açılmasını isterim. Hazin sorar:

– Sen kimsin?

Cevap veririm:

– Ben Muhammed'im.

Hazin, sözüne şöyle devam eder:

– Ben bu kapıyı senden evvel hiç kimseye açmamaya emrolundum."[39]

SELÂM BEKLİYOR

Allah Resûlü bir sohbetinde Malik'i şöyle anlatmıştı:

"Namaz kılmış oturuyordum. Birden bir ses duydum. Ses bana:

– Malik (cehenneme nezâret eden melek) durmuş senden bir selâm bekliyor, diyordu.

Ben dönüp selâm vereyim, dedim. Fakat o beni bastırdı ve benden önce selâm verdi."[40]

KİRÂMEN KÂTİBİN MELEKLERİ

Aziz ve Celil olan Yüce Allah, Kirâmen Kâtibin yani yazıcı meleklerine şöyle ferman eder:

– Kulum bir kötülük yapmak istediğinde onu yapıncaya kadar yazmayın. Yaptığında da sadece bir günah yazın. Eğer onu Benden dolayı terk ederse bir iyilik yazın. Eğer iyilik yapmak ister de yapmazsa bir sevap yazın. Eğer yaparsa, on mislinden başlayarak yetmiş bin misline kadar sevap yazın.[41]

MÜNKER VE NEKİR'İN SORULARI

Bir ölüyü defnettiği zaman, defnetme işi bitince kabrin yanında durup "Kardeşiniz için Allah'tan mağfiret dileyin ve Allah'tan itikadında sabit kılmasını isteyin. Muhakkak ki o, şu anda sorguya çekiliyor." buyuran Peygamber Efendimiz Münker ve Nekir isimli meleklerin kabirde soracakları soruları şöyle anlatmıştı:

"O iki melek mümine:

– Rabbin kim, derler.

O:

– Rabbim Allah'tır, der.

Melekler:

– Dinin nedir, derler.

O:

– Dinim İslâm'dır, der.

Melekler:

– Size gönderilmiş olan kimdir, derler.

O:

– Allah'ın Resûlü Muhammed, der.

Melekler:

– Amelin nedir, derler.

O da:

– Allah'ın Kitabını okudum, ona iman ettim ve onu tasdik ettim, der."[42]

GEZİCİ MELEKLER

Allah Resûlü gezici meleklerle ilgili şöyle buyurmuştu:

"Cuma günleri bana çokça salâvat getirin. Zira o, meleklerin hazır bulundukları gündür.[43] Yeryüzünde Allah'ın gezici melekleri vardır. Onlar ümmetimin selâmını anında bana tebliğ ederler.[44] Yeryüzünde gezici melekler vardır. Bunlar zikir meclislerini dolaşırlar. Böyle bir meclis bulduklarında orayı kuşatır ve doldururlar. Sonra da ellerini açar şöyle derler:

– Yarabbi, şu anda Senin kullarından bazılarının yanındayız. Onlar, Senin Kitabını okumakta, Senin peygamberine salât ve selâm getirmekte ve Senin yüceliğini müzakere edip durmaktadır.

Bunun üzerine Yüce Allah şöyle ferman eder:

– Onları rahmetimle çepeçevre kuşatın, onların arasında bulunan asla talihsiz olmaz."[45]

ANCAK ALLAH BİLİR

Allah Resûlü bir gün meleklerle ilgili şunları anlatmıştı:

– Her bir yağmur ve kar tanesini yeryüzüne indiren ve bir daha görevi olmayan melek vardır. Semada dört parmak sığacak kadar boş bir yer yoktur. Her tarafta Allah'a secde için alnını koymuş bir melek vardır. Meleklerin sayısını ancak Allah bilir.[46]

KUL HASTALANDIĞI ZAMAN

Efendimiz Aleyhisselâm şöyle anlatmıştı:

"Kul hastalandığı zaman Allahu Tealâ Hazretleri ona iki melek gönderir ve onlara:

– Gidin bakın, kulum yardımcılarına ne diyor bir dinleyin, der.

Eğer o kul, melekler geldiği zaman Allah'a hamd ediyor ve senalarda bulunuyor ise onlar bunu, her şeyi en iyi bilmekte olan Allah'a yükseltirler. Allahu Tealâ Hazretleri, bunun üzerine şöyle buyurur:

– Kulumun ruhunu kabzedersem, onu cennete koymam kulumun benim üzerimdeki hakkı olmuştur. Şayet şifa verirsem, onun etini daha hayırlı bir etle, kanını daha hayırlı bir kanla değiştirmem ve günahlarını da affetmem üzerimdeki hakkı olmuştur."[47]

BÜYÜK PİŞMANLIK

Adamın biri, öfkesine yenik düşerek hayatı boyunca bir sürü kötü olaya karışmıştı. Ne yazık ki bu olaylarda isteyerek ya da istemeyerek toplam doksan dokuz kişiyi öldürmüştü.

Günün birinde bu adam, içinden gelen sesi dinledi ve işlediği cinayetlerden pişmanlık duymaya başladı. Bu durumdan sürekli rahatsız oluyor, vicdan azabı çekiyordu. Yaptıklarından dolayı çok büyük pişmanlık duydu. "Acaba, tövbe etsem kabul olur mu?" diye düşünmeye başladı. Çevresindeki insanlara durumu anlattı. Arkadaşları da ona:

– Falan yerde rahip var. Tövbenin kabul edilip edilmeyeceğini ona sor. O, sana yardımcı olur, dediler.

O katil adam, kendisine tarif edilen yere gidip rahibi buldu. Ona:

– Doksan dokuz kişiyi öldürdüm. Ancak çok pişmanım, tövbe etmek istiyorum, dedi.

Rahip, bilgisiz ve yetersiz biriydi. Allah'ı hakkıyla bilemiyor, O'nun isim ve sıfatlarını tam olarak idrak edemiyordu. Ona Allah'ın kesinlikle tövbesini kabul etmeyeceğini söyledi. Bu duruma iyice sinirlenen adam, bunalıma girdi. Öfkesine hâkim olamayıp rahibi de öldürdü. Böylece öldürdüğü adamların sayısı yüze ulaştı. Fakat içindeki pişmanlık duygusu daha da arttı. Tekrar araştırmaya başladı. Ona bir din ve ilim adamının yerini tarif ettiler.

Rahibe sorduğu soruyu âlime sorduğunda âlim kişi:

– Evet, vardır. Sen günahlarına pişman olarak Allah'a yöneldiğinde buna kim engel olabilir ki? Tövbe et, Yüce Allah'ın affetmeyeceği günah yoktur. Yeter ki artık bu hatalarını bir daha tekrarlama, kötülükleri tamamen terk et. Ayrıca, yaşadığın ve günah işlemiş olduğun bu şehirden ayrıl. Buradan Allah'a ibadet edenlerin çok olduğu falanca köye git. Orada Allah'a ibadet eden, güzel insanlar göreceksin. Onların yanına git, onlarla arkadaşlık et ve Allah'a ibadet et, dedi.

Adam, vakit kaybetmeden hemen âlim kişinin ona tavsiye ettiği köye gitmek üzere yola çıktı. Yüz kişiyi öldüren bu adam, tövbesinde çok samimiydi.

Âdeta kötülükten iyiliğe, günahtan tövbeye doğru göç ediyordu. Ancak yolun yarısına varınca ölüm meleği geldi ve adamın ruhunu aldı. Adam ölünce azap melekleri ve rahmet melekleri hemen oraya geldiler. Bir taraftan rahmet melekleri, diğer taraftan da azap melekleri onu almak istediler.

Azap melekleri:

– Bu adam bizimdir. Hayatında iyilik yapmadı. Ayrıca yüz kişinin de katilidir, dolayısıyla cehennemliktir, dediler.

Rahmet melekleri ise:

– Bu adam tövbe etti. Bütün kalbiyle, en samimi duygularla Allah'a yöneldi. Öyleyse bu adamı biz almalıyız, dediler.

Onlar böyle çekişirken, Cebrail Aleyhisselâm insan suretinde yanlarına geldi. Melekler onu hakem tayin etti. Hazreti Cebrail onlara:

– Onun yola çıktığı yer ile şimdi gitmeye çalıştığı yer arasını ölçün. Çıktığı yere yakınsa azap melekleri, gitmek istediği yere yakınsa rahmet melekleri alsın, dedi.

Aslında bu adam, eski köyüne daha yakındı. Ancak dilerse uzağı yakın, yakını da uzak eden merhameti sonsuz Yüce Allah'ın emriyle, gitmekte

olduğu yolun uzaklığı kısaldı. Melekler yolun uzunluğunu ölçtü. Sonunda bu adamın vefat ettiği yerin, gitmekte olduğu köye daha yakın olduğu anlaşıldı. Onu hemen rahmet melekleri aldı. Böylece, Allah'ın mağfiretine, affına mazhar olan adam, o köy halkından sayıldı.[48]

MELEK VE İNSAN

İLK CENAZE NAMAZI

İlk insan ve ilk peygamber Hazreti Âdem Aleyhisselâm ölüm döşeğindeydi. Oğullarına:

– Yavrularım! Ben cennet meyvelerinden yemeyi özlüyorum, dedi.

Oğulları, babaları için meyve aramaya gittiler. Dolaşırlarken meleklerle karşılaştılar. Meleklerin yanlarında bir kefen, güzel koku, kazma, kürek ve zembil vardı. Melekler:

– Ey Âdem'in oğulları! Nereye gidiyorsunuz ve ne istiyorsunuz, diye sordular.

Onlar da:

– Babamız hastadır. Cennet meyvelerinden yemeyi arzuluyor. Meyve toplamak için bizi gönderdi, dediler.

Melekler onlara:

– Geri dönünüz! Babanızın eceli geldi, diye karşılık verdiler.

Bunun üzerine Hazreti Âdem'in oğulları, meleklerle birlikte babalarının yanına geri döndüler. Melekler evin içine girince, Hazreti Havva tedirgin oldu ve Hazreti Âdem'in boynuna sarıldı. Âdem Aleyhisselâm ona:

– Rabbimin melekleriyle beni baş başa bırakır mısın, dedi.

Hazreti Havva annemiz dışarı çıktıktan sonra ölüm meleği Hazreti Âdem'in ruhunu aldılar. Sonra melekler onu yıkadılar, kefenlediler ve güzel koku ile kokuladılar. Bu sırada meleklerin bir kısmı da kabir kazdı. Sonra meleklerden birisi öne geçti. Öteki melekler de onun arkasına saf durdular. Âdem Aleyhisselâmın oğulları da onların arkasında sıralandılar. Ve Hazreti Âdem'in cenaze namazını kıldılar.

Cenaze namazı bitince de melekler, kazdıkları kabrin içine girip Hazreti Âdem'i kabre indirdiler. Sonra da kabrin üzerini büyük kerpiçlerle kapatıp üzerine toprak çektiler. Ve şöyle seslendiler:

– Ey Âdem'in oğulları! İşte, ölüleriniz için yapmanız gerekenler bunlardır![49]

ELBİSE BOYACISI

Hazreti İsa Aleyhisselâm bir gün köye uğramıştı. Köyde bir elbise boyacısı vardı ki bütün köylüler kendisinden şikâyetçiydiler. Çünkü boyacı, elbiseleri boyamak için bir yandan köylülerin sularını kesmekte, bir yandan da boyalarla köyün suyunu kirletmekteydi. Köylüler toplanarak hep birden boyacıyı İsa Peygambere şikâyet edip şöyle dediler:

– Ey İsa! Bu adama öyle bir beddua et ki gidişi olsun, fakat bir daha dönüşü olmasın.

Bunun üzerine İsa Peygamber şöyle dua etti:

– Allah'ım! O adama öyle siyah bir yılan musallat et ki onu sokup öldürsün. Bir daha da gelmek nasip olmasın.

Boyacı, her zamanki gibi yanına üç ekmek alarak suyun kenarına gitti ve elbiseleri boyamaya koyuldu. Tam bu sırada yanında, kendisini Allah'a ibadete adamış bir kimse beliriverdi. Bu adam, oradaki

dağlardan birinde ibadetle meşgul olmaktaydı. Boyacıya selâm vererek ona:

– Yanında yiyecek içecek bir şeyin var mı? Şu kadar zamandır ağzıma bir lokma ekmek bile koymadım. Kendisini görsem veya koklasam yine bana yetecek, diye çok aç olduğunu bildirdi.

Boyacı, hemen elini çantasına attı ve bir ekmek çıkararak adama uzattı. Adam hâlinden memnun bir hâlde:

– Ey boyacı, dedi. Allah, senin günahlarını affetsin, kalbini arıtsın.

Boyacı ikinci ekmeği de uzatınca adam bu sefer:

– Ey boyacı! Allah geçmiş ve gelecek günahlarını affetsin, dedi.

Boyacı elindeki son ekmeği de uzatınca bu sefer adam:

– Ey boyacı! Allah sana cennette bir köşk nasip etsin, diye hayır duada bulundu.

Akşam olunca boyacı köye döndü. Köylüler, şaşkın şaşkın kendisini süzdüler ve Hazreti İsa'nın bedduasına rağmen neden hâlâ ölmediğine hiçbir mana veremediler. Toplanarak hep birden yine

Hazreti İsa'nın huzuruna vardılar. Durumu kendisine bildirince Hazreti İsa:

– Çağırın onu bana, dedi.

Boyacı yanına gelince İsa Peygamber sordu:

– Ey boyacı, anlat bakalım bugün ne iyilik yaptın?

Boyacı, subaşında dindar bir adama rastladığını, ona ekmeklerini verdiğini, her bir ekmek verişinde de ayrı ayrı duasını aldığını bir bir anlattı. Durumu anlayan Hazreti İsa, bu defa boyacıdan çantasını getirip açmasını istedi. Adam da çantasını getirerek açtı. Bir de baktılar ki çantanın içinde simsiyah bir yılan yatıyor. Herkes hayretten dona kalmıştı. Hazreti İsa Aleyhisselâm yılana yaklaşarak şöyle dedi:

– Ey siyah yılan! Anlat bakalım, neden bu adamı sokup öldürmedin?

Yılan derin bir mahcubiyet içinde şöyle cevap verdi:

– Ey Allah'ın Peygamberi! Emrinizi yerine getirememenin derin üzüntüsü içindeyim. Fakat dağdan birisi indi, ekmek istedi, boyacı da bütün ekmeklerini vererek onun karnını doyurdu. Karnı doyan adam, boyacıya ard arda üç hayır duada bulundu ki

sormayın. Bir melek ayakta durarak devamlı "Kabul et ya Rabbi!" diye yalvarıp yakardı. İşte o sırada Allah, bir melek göndererek demirden bir gemle benim ağzımı gemletti, ben de boyacıyı sokup öldüremedim.

Hazreti İsa Aleyhisselâm sonunda boyacıya müjdeyi vererek şu tavsiyede bulundu:

– Ey boyacı! Bundan böyle kendine yeni bir iş tut. Şüphesiz ki Allah seni bağışladı.[50]

DÜNYADA İKEN

Peygamber Efendimiz şöyle anlatmıştı:

"Sizden önce yaşamış olan birisine, ruhunu kabzetmek üzere melek geldi ve sordu:

– Bir hayır işledin mi?

Adam:

– Bilmiyorum, diye cevapladı.

Kendisine tekrar:

– Hele bir düşün, belki hatırlarsın, dendi.

Adam:

– Bir şey hatırlamıyorum, ancak dünyada iken insanlarla alışveriş yapardım. Bu muamelelerimde zengine ödeme müddetini uzatır, fakire de ödeme işlerinde müsamaha ve bazı eksikliklerini bağışlamak suretiyle kolaylık gösterirdim, dedi.

Yüce Allah, onu bu kadarcık iyiliği sebebiyle affedip cennetine koydu."[51]

ALLAH İÇİN SEVENE MELEĞİN MÜJDESİ

Ebu Hureyre Peygamber Efendimizin şöyle buyurduğunu anlatmıştı:

"Bir adam başka bir beldede bulunan bir arkadaşını ziyaret etmek maksadıyla yola çıkmıştı. Allahu Tealâ, bir melek vazifelendirip adamın yolunda bekletti.

Adam, o melekle karşılaşınca melek kendisine:

– Nereye gidiyorsun, diye sordu.

Adam:

– Şu beldede bir din kardeşim var, onu ziyaret için gidiyorum, diye cevap verdi.

Melek:

– Onunla ilgili yapacağın bir vazife mi var, diye sorunca adam:

– Hayır, öyle bir şey yok, Allah için kendisini sevmemden başka bir işim yok, dedi.

Bunun üzerine melek:

– Ben, senin o din kardeşini Allah için sevdiğin gibi Allah'ın da seni sevdiğini sana bildirmek üzere görevlendirilen, Allah'ın elçisiyim, dedi."[52]

BEDİR GÜNÜ

Hazreti Ömer (radıyallahu anh) şöyle anlatmıştı:

"Bedir gününde Allah'ın Resûlü müşriklere baktı. Onlar bin kişiydi, bizler üç yüz on dokuz kişiden ibarettik.

Bunun üzerine Peygamber Aleyhisselâm, kıbleye döndü ve ellerini kaldırıp şöyle dua etmeye başladı:

– Ey Allah'ım, bana olan vaadini yerine getir! Ey Allah'ım, bana vaad ettiğini ver! Ey Allah'ım, Müslüman halkından bu küçük topluluk helâk olursa, yeryüzünde sana ibadet edecek kimse kalmaz!

Allah'ın Resûlü ellerini uzatmış, kıbleye dönmüş olarak Rabbine yalvarmaya devam ediyordu. Cübbesi omuzlarından düşmüştü. Ebubekir geldi, cübbesini omuzlarına kaldırdıktan sonra, arkasından tutup Resûlullahı kendi göğsüne dayadı ve:

– Ey Allah'ın Peygamberi, yeter Rabbine yalvardığın. O, sana olan vaadini yerine getirecektir, dedi.

Bu sırada Yüce Allah, Peygamberimize indirdiği âyette şöyle buyurdu:

"Hani, siz Rabbinizden yardım istiyordunuz da O da 'Muhakkak ki Ben, size meleklerden birbiri ardınca bin melekle yardım edeceğim!' diyerek duanızı kabul etmişti." (Enfal sûresi, 9. âyet)

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz, sadık dostuna şöyle dedi:

– Müjde! Ey Ebubekir! Allah'ın yardımı geldi! İşte şu Cebrail! Nak yokuşunda, atının gemini tutmuş, silâhı ve zırhı üzerinde! Hücuma hazır!

Sonra da meleklerin yardıma geldiklerini, Müslüman savaşçılara da müjdeledi. Müşriklerle yapılan bu savaşta Müslümanlar, parlak bir zafer kazandılar ve din düşmanlarını darmadağın ettiler.[53]

ÜÇ ADAM VE BİR MELEK

Bir zamanlar güzel bir yaylada, birbirine komşu olarak yaşayan üç arkadaş vardı. Bunlardan biri alaca tenliydi. Bir çeşit cilt hastalığına yakalanmış, cildinin görünümü bozulmuştu. Diğerinin saçları tamamen dökülmüş ve adam kel olmuştu. Üçüncü arkadaşları ise âmâ idi, yani gözleri görmüyordu. Allahu Tealâ, bunları imtihan etmek istedi ve yanlarına insan şekline girmiş bir melek gönderdi.

Melek, alaca tenlinin yanına gelince ona:

– En çok sevdiğin şey nedir, diye sordu.

Alaca tenli:

– Güzel renk, güzel deri ve Allah'ın benden insanların çirkin gördükleri bu cilt hastalığını gidermesidir, dedi.

Melek, elini adamın cildine sürdü ve adamın hastalığı gidip kendisine güzel bir renk geldi. Melek bu sefer:

– Hangi malı daha çok seversin, diye sordu.

Alaca tenli:

– Deve diye cevap verdi.

Bunun üzerine kendisine on adet dişi deve verildi.

Melek adama:

– Allah, bunları sana mübarek eylesin, dedi ve sonra saçları dökülen kel adama geldi.

Ona da:

– En çok sevdiğin şey nedir, diye sordu.

Kel adam:

– Güzel saç ve Allahu Tealâ'nın bende insanların çirkin gördüğü bu illeti gidermesi, diye cevap verdi.

Melek, adama elini bir sürdü ve o kimsenin kelliği kaybolup gitti, kendisine güzel saçlar verildi. Melek:

– En çok sevdiğin mal hangisidir, diye sorunca adam:

– Sığır, dedi.

Derhâl kendisine yavrulamak üzere olan inekler verildi.

Melek:

– Allah, sana bunları mübarek etsin, dedikten sonra kör kimsenin yanına geldi ve:

– En çok hangi şeyi seversin, diye sordu.

Kör:

– Allah'ın gözlerimi iade etmesini, insanları görmeyi, diye cevap verdi.

Melek, kendisini eli ile mesh edince Allah, o kimsenin gözlerini açtı.

Melek:

– En çok sevdiğin mal nedir, deyince adam:

– Koyun, diye cevap verdi.

Kendisine yavrulayıcı koyun verildi. Aradan günler geçti ve bu üç arkadaşa verilen deve, sığır ve koyunlar çoğaldı. Birinin bir vadiyi dolduran develeri, diğerinin bir vadi dolusu inekleri, diğer birinin de bir vadiye sığmayan koyunları oldu. Aradan bir müddet geçtikten sonra, melek eskiden alaca tenli olan adama onun eski şekil ve suretinde gelip:

– Ben fakir bir adamım, dağları taşları aşıp geldim. Bugün Allah'tan başka bir yardım edenim yoktur. Senden sana bu güzel rengi, bu güzel deriyi ve bunca malı veren Zat'ın adına bana, yolculuğum sırasında faydalanabileceğim bir deve vermeni istiyorum, dedi.

Adam:

– Haklar çoktur, dedi ve bir şey vermedi.

Bunun üzerine melek kendisine:

– Ben, seni tanıyacak gibiyim. Sen, insanların kendisinden nefret ettiği alaca tenli bir kimse değil miydin? Sonra Allahu Tealâ sana bu nimetleri ihsan etmişti, dedi.

Adam:

– Hayır, bu mal bana büyüklerimden miras kalmadır, deyince melek:

– Eğer yalan söylüyorsan, Allah seni eski hâline çevirsin, diye beddua etti.

Hakikaten adam eski çirkinliğine ve fakirliğine döndü. Melek sonra eskiden kel olan adamın yanına onun eski şekil ve suretinde geldi. Buna da önceki kimseye dediklerini aynen tekrarladı. Adam, aynı alaca tenli gibi karşılıkta bulundu ve o da bir şey vermedi.

Melek de yine:

– Eğer yalan söylüyorsan, Allah seni eski hâline döndürsün, diye beddua etti ve o kimse, eski kel hâline ve fakir durumuna döndü.

Daha sonra melek, eskiden kör olan adama onun eski sureti ve şeklinde geldi ve:

– Ben muhtaç bir kimseyim, yolcuyum; yürürken dağları aştım. Bugün Allah'tan başka bir yardım edenim yok. Senden gözlerini açan Zat'ın adına yolculuğum sırasında istifade edeceğim bir koyun vermeni isterim, dedi.

Adam:

– Evet, eskiden benim de gözlerim görmüyordu. Mevlâm bana gözümü iade etti. Çok fakirdim, Yüce Rabbim bana mal mülk verip, beni zengin etti. Bu koyunlardan istediğini al, istediğini bırak! Vallahi, bugün Allah adına her ne alırsan, sana zorluk çıkarmayacağım, helâl olsun, dedi.

Bunun üzerine gözleri görmeyen bir adam suretindeki melek:

– Malın sana mübarek olsun! Arkadaşlarınla birlikte sizler, Yüce Allah tarafından imtihan olundunuz. Rabbimiz, senin bu güzel davranışından razı oldu. Ancak diğer arkadaşların nimetin kıymetini bilemediler ve Allah'ın gazabına uğradılar, dedi.[54]

İKİ YÖN KALDI

İblis, kendisine göre zayıf yaratılan insanı nasıl kandıracağını şöyle açıklamıştı:

"Öyle ise Sen beni azgınlığa mahkûm ettiğin için, ben de onları gözetlemek üzere Senin doğru yolunun üzerinde pusu kurup oturacağım. Sonra onların gâh önlerinden, gâh arkalarından, gâh sağlarından, gâh sollarından sokulacağım, vesvese verip pusu kuracağım, Sen de onların çoğunu şükreden kullar bulmayacaksın!" (A'raf sûresi, 16. ve 17. âyetler)

Bunun üzerine melekler insanlara acıyıp Cenâb-ı Hakk'a:

– Ey Rabbimiz! Eğer şeytan onları dört yönden istilaya kalkarsa insanlar nasıl kurtulacaklar, diye niyazda bulundular. Allahu Tealâ da meleklere şu hitapta bulundu:

– İnsan için iki yön kaldı: Üst ve alt. Saygı ile ellerini yukarıya doğru kaldırır, dua ve huşu ile alnını yere koyarak secde ederse, onun yetmiş yıllık günahını affederim.[55]

MELEĞİN ELİNİ SÜRDÜĞÜ İZ

Allah Resûlü ashabıyla mescitte oturuyordu. Bir ara şöyle buyurdu:

– Biraz sonra, buraya, insanlığı ve yüzü temiz biri gelecek. Şu kapıdan, içeriye girecek. O, Yemen'in en hayırlılarındandır. Ve alnında meleğin elini sürdüğü bir iz taşımaktadır.

Bir müddet sonra, aynen Peygamberimizin haber verdiği tipte bir kişi gelip O'nun huzurunda diz çöktü ve Müslüman olduğunu ilan etti. Tertemiz, pırıl pırıl, görkemli ve edep örneği bu insan, Abdullah bin Cerir el-Becelî'den başkası değildi.[56]

DİL ONUN SÖZ MELEĞİN

Allah Resûlü buyurdular ki:

– Ömer'e kızan bana kızmış, Ömer'i seven de beni sevmiştir. Allah, hiçbir peygamber göndermemiştir ki ümmeti arasında ilham olunanlar olmasın. Benim ümmetimde de onlardan birisi varsa o Ömer'dir.

Sahabiler:

– Ya Resûlullah! İlham olunan nasıl olur, diye sordular.

Peygamber Efendimiz:

– Melekler, o kimsenin dili aracılığıyla konuşurlar. Dil onun, söz meleğindir, buyurdu.[57]

İNSANIN İÇİNDEKİ MELEK

Peygamber Efendimiz buyurdular ki:

– Şeytan da melek de insanoğluna sokularak onun kalbine birtakım şeyler atarlar. Şeytanın işi; kötülüğe çağırmak, sonu fena ve zararlı olan şeylere teşvik etmek, hakkı yalanlamak ve haktan uzaklaştırmaktır. Meleğin işi ise hak ve hayra, iyiliğe çağırmak ve kötülükten uzaklaştırmaktır. Kim içinde hakka, hayra, iyiliğe çağıran bir ses duyarsa bilsin ki bu, Allah'tandır. Hemen Allahu Tealâ'ya hamd etsin. Kim de içinde kötülük ve inkâra çağıran bir fısıltı duyarsa ondan uzaklaşsın ve hemen şeytandan Allah'a sığınsın.[58]

SELÂMI ÖĞRETEN MELEKLER

Allah Resûlü şöyle buyurdular:

"Yüce Allah, Hazreti Âdem Aleyhisselâmı kendi sureti üzere ve boyunu da altmış zira' olarak yaratınca:

– Git, şu oturan meleklere selâm ver, onların seni nasıl selâmlayacaklarına da dikkat et, onları dinle. Çünkü o selâm, senin ve soyunun selâmı olacaktır, dedi.

Bunun üzerine Âdem onlara gidip:

– Esselâmü aleyküm (Allah'ın selâmı üzerinize olsun.), diye selâm verdi.

Melekler:

– Es selâmü aleyke ve rahmetullahi (Allah'ın selâmı ve rahmeti senin de üzerine olsun.), dediler ve selâma karşılık verirken 've rahmetullahi'yi (Allah'ın rahmetini) ilave ettiler."[59]

MELEKLERİN İSTİĞFARI

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bir gün sahabilerine şöyle müjde verdi:

– Kim bir hastayı akşam vakti ziyaret ederse onunla mutlaka yetmiş bin melek çıkar ve sabaha kadar onun için istiğfarda bulunur, ona cennette bir bahçe hazırlanır. Kim de hastaya sabahleyin giderse, onunla birlikte yetmiş bin melek çıkar, akşam oluncaya kadar ona istiğfarda bulunur, ona cennette bir bahçe hazırlanır.[60]

HÂKİM VE MELEK

Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), adalet dağıtan yetkililer için şöyle buyurmuştu:

– Bir hâkim hakkaniyetle hüküm verdiğinde, sağında ve solunda iki melek ona destek olurlar. Hâkim hakkı tuttuğu sürece onu doğruyu bulmaya muvaffak kılarlar. Hâkim hakkı terk ettiğinde ise o iki melek kendisinden yüz çevirir, onu yalnız bırakırlar.[61]

BEN SÜTÜ ALDIM

Sevgili Peygamberimiz şöyle buyurdu:

"Miraca çıkarıldığım gece bana iki kadeh getirildi. Birinde şarap, diğerinde de süt vardı. Ben sütü aldım.

Melek:

– Seni yaratıldığın güzel fıtratla irşad eden Allah'a hamd olsun. Eğer şarabı alsaydın ümmetin azmıştı, dedi."[62]

MİSAFİRİN BULUNDUĞU YERDE

Halife Ömer, misafirlerine her zaman bizzat kendisi hizmet ederdi. Bir gün sahabilerden biri O'nun bu güzel hareketinin sebebini merak etti ve:

– Ey Ömer, siz müminlerinizin hizmetlerini adamlarınıza da gördürtebileceğiniz hâlde, bizzat kendiniz görmekten zevk duyuyorsunuz. Bunun sebep ve hikmeti ne ola, diye sordu.

Hazreti Ömer (radıyallahu anh) şöyle cevap verdi:

– Peygamberimizi şöyle derken duydum: "Misafirin bulunduğu yerde melekler saygılarından ayakta dikilirler." İşte ben de melekler, ayakta dururken oturup çakılmaktan utanıyorum. Onun için misafire bizzat kendim hizmet ediyorum.[63]

SUSUNCA MELEK CEVAP VERİYORDU

Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ashabının arasında otururken, bir adam Hazreti Ebubekir'e hakaretli sözler sarf ederek onu üzdü. Ancak Hazreti Ebubekir adama karşı susuyordu. Adam, ikinci sefer aynı şekilde hakaret ederek eziyet verdi. O yine sustu. Adam üçüncü sefer de eziyet verince Hazreti Ebubekir, adama hak ettiği cevabı verdi. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz oradan hemen kalktı. Hazreti Ebubekir:

– Ey Allah'ın Resûlü, yoksa bana darıldınız mı, diye sorunca Peygamberimiz şöyle cevap verdi:

– Hayır! Ancak gökten bir melek inmiş, sana söylenenleri yalanlıyordu. Sen susunca senin yerine o cevap veriyordu. Sen adama cevap verip intikamını alınca melek gitti, şeytan oturdu. Bir yere şeytan oturdu mu ben orada duramam.[64]

MELEKLERİN UZAKLAŞMASI

Peygamber Efendimiz meleklerin insandan uzaklaşması ile ilgili şunları anlatmıştı:

– Kul yalan söylediğinde meydana getirdiği şeyin fena kokusundan melek kendisinden bir mil uzaklaşır.[65] Rahmet melekleri, heykel, suret, köpek bulunan evlere girmez, gusül abdesti olmayan kimselerin yanlarında bulunmaz, soğan, sarımsak ve pırasa gibi kötü kokulu yiyecekleri yiyip, dişlerini temizlemeden, başkalarını rahatsız edenlerin yanlarına sokulmazlar.

Bunun üzerine Efendimize:

– Siz hiç soğan sarımsak yemiyor musunuz, diye sordular.

Şöyle cevap verdi:

– Ben Cebrail ile her an vahiy gelebilir ümidiyle yemiyorum. Sizler yiyebilirsiniz.[66]

TEMİZ VE MÜBAREK HAMDLER

Allah Resûlü, namaz kılarken nefes nefese bir adam geldi ve:

– Allahü Ekber! Elhamdülillahi hamden kesiran tayyiben mübareken fihi. (Allah büyüktür! Çok temiz ve mübarek hamdler Allah'adır.) dedi.

Peygamber Efendimiz namazı bitirince:

– Şu kelimeleri hanginiz söyledi, diye sordu.

Cemaat bir müddet sessiz kalınca Allah Resûlü:

– Kim söylediyse çekinmesin, söylesin. Çünkü fena bir şey söylemiş değil, dedi.

Bunun üzerine bir adam:

– Ben, ey Allah'ın Resûlü, dedi.

Resûlullah da:

– Ben on iki melek gördüm. Her biri, bu kelimeleri Allah'ın huzuruna kendisi yükseltmek için koşuşmuşlardı.[67]

YOLDAKİ DİKEN

Bir adam yolda yürüyordu. Bir ara gözüne yol üzerindeki dikenli bir dal iliști. Bu dikenli dal, bir atın ya da devenin ayağına batıp hayvana acı verebilir, hayırlı bir iş peşindeki bir yolcuyu yolunda geciktirebilirdi. Adamın içinden bir ses şöyle dedi: "Sen kendi yoluna devam et, kendi işine bak. El âlemi düşünmek sana mı düştü?"

Şeytanın sözcülüğünü yapan nefsinin sesiydi bu, onu hayırlı bir hareket yapmaktan alıkoymak istiyordu. Ama iyilik meleği, adamın kalbine hemen güzel şeyler ilham etti: "O dalı oradan kaldırmakla başkalarına yardım etmiş olursun ve bu da Rabbini memnun eder."

Adam eğildi ve diken dalını alıp yolun uzağına attı. Ruhu hafiflemişti. Ama nefsi, bu defa başka bir taraftan aldatmaya çalıştı onu: "İyi ki kaldırdın o dalı, insanlar senin sayende rahat edecekler, sen bu

işi yapmasan kim bilir başlarına neler gelecekti? Kendinle ne kadar övünsen azdır!"

Ama adamın iyilik meleği bir kez daha bu sesi susturdu: "Bu hayrı, iyiliği sana ilham eden, başkalarına şefkat etme duygusunu veren, o dalı yerden kaldırıp uzağa atman için gerekli gücü bahşeden Rabbindir. O yüzden, bu iyiliği işlemeyi sana nasip ettiği için Yüce Allah'a hamd ve şükür etmelisin."

Adam bir kez daha iyilik meleğinin sözlerini onayladı ve yüksek sesle Rabbine hamd etti.[68]

ESİR ALDIM

Abdullah Aymaz Bey şöyle anlatmıştı:

"Bir gün, Çandarlı'ya İbrahim ismindeki bir arkadaşımızın ziyaretine gitmiştik. Arkadaşımızın anne tarafından dedesi ile tarlalarında sohbet etmek nasip oldu. Dereden tepeden konuşurken arkadaşımız İbrahim, dedesinin on iki yaşında Kurtuluş Savaşı'na katıldığını söyleyerek:

– Dede, düşmanları nasıl esir ettiğini bu arkadaşlara bir anlatır mısın, dedi.

Biz de ısrar edince İbrahim'in dedesi anlatmaya başladı:

– Yunanlılar kasabamıza girince, hemen karargâhlarını kurdular. Bir akşam birkaç kişi, bizleri toplayarak merkezlerine götürdü. Sebebini bilmiyorduk. Tam içeri girerken, bizden önce nezarete atılan birisi bana, "Kaç!" diye işaret etti. Ben de bir fırsatını bulup Yunanlıların elinden firar ettim.

Ayakkabılarımı elime alıp sessizce kabristana doğru koştum. Varınca da içine gizlendim. Yunan atlıları aramaya geldilerse de beni bulamayıp geri döndüler.

Dedenin sözünün burasında Yunanlıların kendilerini niçin topladıklarını sorduk. Dedi ki:

– Daha önce yerli Rumlardan birisini kavgada Türkler öldürmüşlerdi. Ben de olaya şahittim, ama kavgaya hiç karışmamıştım. O zaman orada bulunanların hepsini o gece toplamışlar. Neyse ben kaçtım. Yaşım da küçük, daha on ikiye yeni girmiştim. Artık köye inemezdim. Ordumuza katılacaktım. Günlerce yürüdükten sonra askerlerimizi buldum. Durumumu onlara anlatarak mutlaka beni içlerine almaları için yalvardım. "Oğlum, biz seni ne yapalım?" diyorlar, ben de "Atlarınıza bakarım. Ayakkabılarımın altı bile kalmadı. Hem dönersem öldürürler." diye direniyordum.

Sonra hâlime acıyıp beni içlerine aldılar. Akşamları bir grup ortadan kayboluyor, sonra bir sürü silah ve yiyecekle dönüyorlardı. Meğer düşman askerlerine baskına gidiyorlarmış. Bir seferinde ben de katıldım. Onlarla malzemelerin bulunduğu yere girip, bir palto ile harbiliği mermilerle dolu bir filinta kapıp döndüm. Zor kaldırıyordum. Zar zor,

atmasını öğrendim. "Bu çocuk ne yapacak?" diye silahı elimden almak istedilerse de komutan "Bırakın, çocuğun kalbini kırmayın, onun nasibiymiş." diye engel oldu. Artık bir silahım olduğu için dünyalar benimdi.

Aradan epey vakit geçtikten sonra beni de çatışmaya gönderdiler. Altışar adımlık arayla mevzilenmiştik. Karşılıklı ateş devam ediyordu. Bir ara 15-16 kişilik düşmanı karşımda, hem de çok yakınımda gördüm. Sağıma baktım, yanımdaki asker şehit olmuştu. Soluma baktım, o da şehit düşmüştü. Çarem yoktu, silahımı doğrultup ateşlerken bir de baktım ki hepsi ellerini kaldırmış, bana teslim olduklarını bildiriyorlardı. İnanamadım, beni çocuk gördükleri için alaya alıyorlar sandım. Fakat çok ciddiydiler. Tedbiri elden bırakmadan onlara, bütün mermileri çıkarıp bir torbanın içinde toplamaları için işarette bulundum. Hemen emrimi yerine getirdiler.

Sonra hepsini önüme katıp bizim karargâha doğru yürümeye başladım. Biraz ileride büyük komutanla karşılaştık. Beni bu hâlde görünce:

"Bunları kim esir aldı?" diye sordu. "Ben." dedim. "Hadi oradan!" dedi. Ben de "İnanmazsanız

kendilerine sorun" dedim. Komutan yanındaki yaverine dönüp, "Sor bakalım." dedi. O Rumca biliyordu. Yaver, "Bu çocuğun dediği doğru mu, bu mu sizi esir etti?" deyince onlar "Biz hiç bir çocuğa teslim olur muyuz? Siz arkasındaki eli silahlı sarıklıları görmüyor musunuz?" demişler.

Yaver tercüme edince, biz de hayretle arkamıza baktık, ama bir şey göremedik. Daha sonra komutan, bir pusula yazıp bana verdi. Merkeze varınca esirleri teslim ettim. Pusulayı da bizimkilere verdim. Büyük komutan pusulada, bana bir onbaşı rütbesi verilmesini yazdığı için beni onbaşı yaptılar.

Dedenin gözleri derinlere dalmıştı. Sanki o günleri tekrar yaşıyordu."[69]

SÖZLÜK

ahiret: Öldükten sonra dirilip sonsuza kadar kalınacak olan ve Allah'a dünyada yapılanların hesabının verileceği öbür dünya.

alaka: Kan pıhtısı.

arş: Taht, saltanat. Yüce Allah'ın büyüklüğünü ifade eden kavram.

ashap: Peygamberimizi sağken gören, meclislerinde, konuşmalarında bulunan arkadaşları, sahabe, sahabiler.

âyet: Kur'an sûrelerini meydana getiren cümlelerden her biri.

azap: Büyük sıkıntı, eziyet, dünyada günah işlemiş olanlara ahirette verilecek ceza.

ecel: Hayatın sonu, ölüm zamanı.

edep: İyi ahlak, incelik, terbiye.

evvel: Önce, ilk, önceki, geçmiş.

günah: Allah'ın yasakladığı suç. Haram ve mekruh.

fıtrat: Yaradılış, huy, mizaç.

gem: Zincirleme. Demir iğne ile kapama. Susturma.

hadise: Başından geçen olay, hadise.

hamd: Allah'a şükretmek, Elhamdulillah demek.

hikmet: Bilgelik, sebep, gizli sebep, bir fiili yapmada bilinemeyen amacı.

huşu: Gönül rahatlığı, takva ölçüsünde hareket rahatlığı.

ibadet: Allah'ın emirlerini yerine getirme, Allah'a yönelen saygı davranışı, tapınma.

ihsan: İyilik etme, iyi davranma, bağışlama, bağışta bulunma, karşılık beklemeden yapılan yardım, iyilik.

irşad: Doğru yolu gösterme, uyarma.

istiğfar: Allah'tan suçlarının bağışlanmasını dileme, tövbe etme.

kâinat: Evren, bütün varlıklar.

kutsal: Güçlü bir dinî saygı uyandıran, mukaddes. Uğrunda can verebilecek derecede sevilen.

kürsü: Yüksekçe yer. Yüce Allah'ın büyük saltanatını ifade eder.

mağfiret: Bağışlama.

mudga: Küçük et parçası.

mukarreb melek: Allahu Tealâ'nın huzurunda bulunan melekler.

mümin: İnanan, inançlı, imanlı.

Müslüman: Kelime-i şehadet getirerek İslâm dinini kabul eden kimse.

nasip: Bir kimsenin elde edebildiği, sahip olabildiği şey, kısmet, talih.

nimet: İyilik, lütuf, ihsan.

nutfe: Damla, insanın ilk damlası.

öfke: Sinirlenme. Kızma.

Rab: Evreni düzenli biçimde yaratan, terbiye eden, yaşatan Yaratıcı, Allah.

rahmet: İyilik, güzellik. Allah'ın lütfu, yardımı.

rızk: Azık, Allah'ın bütün yarattıklarına verdiği nimet.

sevap: Hayırlı, iyi davranış karşısında verilen ödül. Allah tarafından kazanılacağına inanılan karşılık.

sena: Övme, Yüce Allah'ı gerektiği gibi övme.

şehit: Kutsal sayılan değerler uğruna Allah rızası için ölen kimse.

tebliğ: Bildirme, haber verme, mesajı yerine ulaştırma. Peygamberlerin Allah'tan aldıkları emir ve yasakları ümmetlerine ulaştırmaları.

tedris: Ders verme, öğretme, öğretim.

ümmet: Hazreti Muhammed Aleyhisselâma inanıp onun yaptıklarını ve söylediklerini uygulayarak çevresinde toplanan Müslümanların tümü.

vahiy: Bir emir veya yasağın Allah tarafından Cebrail meleği vasıtasıyla peygamberlere ulaştırılması.

zira': Eski devirlerde kullanılan 1 metreden küçük ölçü birimi.